

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 1 του Γεργίου 1906

ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 179

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΨΥΧΑΡΗΣ. 'Απολογία (συνέχεια).

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. 'Από τη «Φλοῖερα του Βασιλιά».

ΕΡΜΟΝΑΣ. Delenda Carthago!

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. Το φρόρεμα του χορού.

Τ. Τ. si. Τα 'Ελληνικά δημοτικά τραγούδια.

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ. Το δαχτυλίδι (μετάφρ. Μ. Λυκιαρδόπουλου).

Β. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ. 'Απάντηση στις «Κριτικές αναποδιές».

Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Ποήματα ('Ο βούρκος της δίνας—Σύν 'Αθηνά...—Τεταρτος χρόνος—Το Βασιλικό—'Ο Μακράνης—'Υψιστοῦ ἰδιώμα').

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΦΩΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΑΤΙΚΟ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΠΟ ΤΗ «ΦΛΟΙΕΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ»

Χείρ, της Ράμης βασιλεύ,
χίτρη μονίρη,
(Βυζαντινός, επιθαλάμιο)

Και εἶταν ὁ Βάρδας ὁ Σκληρὸς τῆς ἀντροῦς κορώνα,
Πολλ' ἄξιός γὰρ νὰ στοχαστῇ καὶ γὰρ νὰ πράξη

Τοῦ εἶπαν τὸ βίος βασιλικὸς, τὸ χεῖρ του ἀτραλένιο,
Κατεβωτὸς ἀελοβαρυντῆς, καὶ πλαστῆς τῶν πολέμων.

Καὶ εἶταν ὁ Βάρδας ὁ Σκληρὸς ὁ κλέφτης καὶ ὁ ἀπει-

Κι' ὁ μέγας ἀνυπόταχτος, καὶ ὁρῶν Θεὸν καὶ ἀ-

Ποῦ καθάρι, μὲ τὴν αἰγὴ καὶ ἀφάνει μὲ τὸ βράδι,
Κι' ὁ φοβερός καὶ ὁ πονηρὸς μὲ τὰ γλυκὰ τὰ λόγια

Καὶ τὰ δεῖξά φερσίματα, ποῦ γνωρίζε νὰ δένη

Τῆς πλοῦ στράτιότη τὴν φυγὴ στὴ φούντα τοῦ σπα-

Καὶ τὸ εἶδωλο τῶν ἀπιστῶν καὶ τῶν πιστῶν, καὶ καθε

Φάρας ποῦ θάβραζ' ἡ Ἀραπία καὶ θάστελνε ἡ Σα-

Κ' ἦρθε καιρὸς καὶ μόνους καὶ ἀπ' τὴ στερὰ τὸ

Τὸ δρόμο καὶ ἀπ' τὴ θάλασσα, καὶ μ' ὅλα τάρματα του,

Κι' ἀπ' τὰ δικά μου πῶς γρά, σφιχτοπερίπλεξέ με,

Ἐμένα τὸν ἀγναντευτὴ καὶ τὸν ἀφέντη ἔμένα

Τῶν τόπων τῶν τετραπλάτων, σὲ πλοκαμούς φιδί-

Ὅσο ποῦ σήμαν' ἡ ὥρ, καὶ βρέθηκε μπροστὰ μου

Κι' αὐτὸς ἀνήμερος, τυφλὸς, ἀπόρριμα, συντρίμι,

Ὅσο ποῦ σήμαν' ἡ ὥρ, καὶ βρέθηκε μπροστὰ μου

Κοί' πρόσπεσε στὰ πόδια μου, τοῦ σπλάχνους μου ζή-

Κι' ὅπως τὰ πονηρὰ στοιχεῖα δαμασμένα, σφιγμένα

Μεσ' στάντρειωμένου τὴ φουχτιά, τὰ ὅπλα τους τὰ

Τὰ τρομερὰ, καὶ ἀνοίγουνε καλόκαρδα τὸ στόμα

Καὶ κάποια λόγια ποῦ βοήθην μὴνάνε τάντρειωμένου,

Ἔτσι καὶ ἐκεῖνος ἀνοίξε τὸ στόμα, δίνοντάς μου,

Γιὰ νὰ τίς κάνω φυλαχτὸ, τίς φρόνιμες ὁρμήνιες

Δὲ μὲ ξαφνίσανε βγαλτὲς ἀπ' τὸ δικό του στόμα,

Γιὰτὶ τίς ἔκουα μέσα μου καὶ ἀπὸ καιρὸ πῶς ἀκέρειες

Καθε κορφή ποῦ νὰ ὑψωθῇ γυρεύει ἀκόμα ἀπάνου,

Σὰ νὰ ζητᾷ νὰ γίνῃ ἐγὼ, νὰ τὴ χτυπάω, μὲ εἶπε,

Κι' ἐν θέλω πάντα ἀστραφτερά τάρματα καὶ ἄξια

Μακρὰ καὶ τοῦ πλοῦτος τὴ χρυσὴ σκουριά νὰ τὰ

Καὶ νάχω τὰ παλάτια μου καθάρια ἀπ' τῆς γυναίκας

Τὴν ἁμαρτία τοῦ πειρασμοῦ καὶ ὁ πῶς μεγάλος βρόχος

Εἶν' ἡ γυναίκα, ἀσιμωτός γκαρεμόδραχος νὰ στεκώ,

Κι' ὅ,τι κρατῶ στὸ λογισμό, νὰ μὴν τὸ φέρνω γύρω.

(Ὅμοια καὶ τὰ φαρμακερὰ φυτὰ ποῦ θανατῶνουν,

Γίνονται γιατροδότανα μεσ' στοῦ σοφοῦ τὰ χέρια).

Με εἶμαι ἀπ' τὴ ζωὴ, πορὸς καὶ μεθώσαν, τὰ

Τὴ γνώση καὶ μὲ πλάσανε καρδιά καὶ κοῦς τὸ λῆρ,

Καὶ γινώσκω καὶ σοφία μου καὶ λόγος μου, ὦ ΠΑΡ-

Εὐλογημένα εἶν' ἀπὸ Σὺ. Καὶ στὸ στολίδι τοῦ κόσμου

Μεσ' δύναμη ἔγανεισ' ἔμε, μόνος γὰρ μέ, ἀδασκάλη,

Καὶ μόμαθες τὰ γράμματα ποῦ εἶν' ἁμαθὰ ἀπ' τοῦς

Ὁ νομοθέτης καὶ ὁ ὑπεργὸς καὶ στρατηγὸς ἐγὼ εἶμαι,

Βουλὴ καὶ χεῖρ, εἶν' ἀπὸ τὴ καὶ ἡ πρόσταγί μου ὁ

Ὁ χτρός μου εἶν' ἡ γυναίκα ἐμὲ τὸ φέμα εἶν' ἡ γυ-

Κ' εἶν' ἡ γυναίκα ἡ ἄβυσσος, καὶ ἔχ' ἡ γὰρ εἶν' ἐκεῖνη

Πῶς δολερὴ ἀπ' τὸ ταῖρι τῆς τὸν ἄντρα καὶ πῶς μαύρη,

Ἀνύγκριτὴ καὶ ἀταίριαστη μεσ' στὰ δαινὰ τῆς πλάσης,

Γιὰτ' ἔτσι ψεύτρη, εἶν' ἄγγελος, καὶ ἔτσι ἄβυσσος,

Καὶ πνέει, σὰ νὰ τὴ φύσῃς τὸ στόμα, Σὺν ΘΕΩΤΟΚΟ!

Δὲν εἶμαι τῆς γυναικας, γιός, μηδὲ βλαστάρη τῆς

(Ἐλεος, ΚΥΡΑ, καὶ ὁδύος μου τὴ φλόγα τῆς βλα-

Φύτρη κακὴ, γραμματικὴ, φιλόσοφοι, ρητόροι,

Μὲ τὰ γιοματὰ ὄνοματα καὶ τὰ δεινὰ κεφάλια,

Πλέχτες τῶν ἀερόλογων καὶ τῶν ἀνοήτων ψάλτες!

Εἶν' ὁμορφὸς καὶ ὁ θάνατος ἀπ' ὅ,τι μέσα του ἔχει

Ἀξήγητο καὶ ἀπέραντο καὶ ἀθάνατο καὶ μέγα,

Κ' ἐσεῖς, ἀντὶ νὰ γίνετε τῶν κρίνων τρυγητάδες

Ποῦ μεσ' ἀπὸ τὰ μνήματα σὰν πῶς χλωρὰ φυτῶνουν,

(Γιὰτὶ τὰ πότισαν καρδιὲς μὲ δάκρυα καὶ μὲ αἷμα),

Καὶ κάτου ἀπ' τῶν ἁμάρταντων κυπαρισσιῶν τοῦς

Ἀντὶ νὰ μελετήσετε τὸν κόσμον ποῦ περνάει

Κι' ὅλο εἶν' ὁ ἴδιος καὶ ὅλο ἀλλάζει, — ἐσεῖς γυρτοὶ

Ταράζετε τὰ κόκκαλα καὶ ψηλαφολογᾶτε

Τὶς κάμπιες, καὶ ἀπ' τοῦ θάνατου τὴ νέκρᾳ εἶν' ἡ

Καὶ ζῆτε ἀπὸ τὴν ἀσκημὴ σὰν καταχωνιασμένοι,

Κι' ὅλο φαντάζεστε πῶς εἶν' ἡ ἀχτίδα τῆς ἀλήθειας

Τῆς ἀργατίας, τῆς λεβεντίας, καὶ τῶν ἀκέρων, καὶ

Μετὰ τὴ δική σας ἔμοιαση πόχει τὰ λόγια πάντα

Ἐσθωρασμένα σὰ νεκρά καὶ σὰ μπαλσαμωμένα...

Ἐμένα ροδωκόκινα τὰ λόγια μου σαλεύουν

Σὰν τοῦ ματιοῦ τὸ παίξιμα καὶ σὰν τὴν ἔφη ἀλ-

Γιὰτὶ στὴ γλώσσα τῶν ἀπλῶν, καθε ποῦ τὴν ἀφή-

Ὅλο νὰ δώσῃ τάνθος τῆς, τὸ Πνεῦμα τῆς γιο πνέει

Ποῦ χεῖρα πᾶει καὶ λογισμὸς πρὸς τὰ μεγάλα ἔργα,

Καὶ ρίμες καὶ πιττάκια σας καὶ ὅλα σας τὰ γραμ-

Φύτρη κακὴ, γραμματικὴ, φιλόσοφοι, ρητόροι,

Δὲν εἶναι τίποτε, μπροστὰ στὸ καταφρονεμένο,

Τάγραφο, τὰ ποσπερινὸ τραγούδι, ποῦ τάρχιζει

Σὰν κατεβαίνει ἀπ' τὸ χλωρὸ βουνόπλαγο ὁ τσοπάνος

Καὶ τοῦ τάρπαζει ἡ θάλασσα καὶ τοῦ τὰ ποτελείωνει

Στὴ μέρα ποῦ ἀργοσθύνοντα τάκουει καὶ ἀναγαλ-

Καὶ εἶταν ὁ Βάρδας ὁ Φωκᾶς τῆς λεβεντίας ἀστέρη,

Κ' ἔφεγγε καὶ ἀπ' τὸ οἶξιμο τῆς τῆς τῆς

Καὶ τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς

Καὶ τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς

Καὶ τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς